

Chuyện Tình Bà Ê-Li-Za-Bệt

Chung Dao

Thế là bà Ê Li Za Bệt, tính đến hôm nay, đã định cư ở Úc được đúng 10 tháng. Cuộc sống “lưu đầy” nơi đất khách quê người (theo lời bà diễn tả) rồi cũng qua đi và dần ổn định. Trừ những ngày con cháu đầy nhà, bà làm việc quên nghỉ, bà thích nhất là những ngày như ngày hôm nay, mưa to gió lớn, con cháu đã lên đường đi du lịch xa, bà ngồi đây pha ly cà phê sữa đá to đùng (dù trời đang mưa bão và rất lạnh), lên yahoo messenger nói chuyện điện thoại với bạn “dữ” (cũng theo lời bà nói) ở phương xa. Bà thích thú kể lại những diễn biến trong cuộc đời của bà, những tình cảm vừa chớm nở trong thời gian gần đây nhất.

Ngày ngày, cứ mỗi chiều, theo lời nhờ vả của con gái bà trước khi đi du lịch, ông hàng xóm Max vẫn trèo lên hàng rào và ới ới gọi “Mai oi, Mai oi”, ông là người Úc thuần túy nhưng bắt chước bà gọi chữ ới của Việt Nam nhưng thay vì “oi” thì thành “oi”. Ông gọi cho đến lúc bà đứng sát hàng rào ngược mặt lên và trả lời “I’m here, I’m OK” thì mới thôi, và ông luôn trả lời “OK, take care, I love you” kèm theo một nụ hôn gió, bà Bệt lúc nào cũng trả lời “mi tu” (me too). Theo suy luận của bà thì ai nói với bà là “I love you” thì câu trả lời cố hữu “mi tu” luôn luôn là câu trả lời lịch sự và làm cho người đối diện hài lòng nhất, dù chẳng biết đó là tình thực hay không?. Nếu có ai hỏi bà Bệt rằng ông Max nói thế nhờ bà Helene, vợ ông, ghen với bà thì sao thì bà Ê Li Za Bệt trả lời là “đâu có bà Helene cũng nói I love you mà, thế thì chẳng sợ gì cả vì hai vợ chồng đều yêu mình đâu có sao đâu?”

Một cuộc tình mới đã chớm nở với bà đúng theo lời tiên đoán của thầy bầm độn nổi tiếng Dương Thái Ban năm xưa khi bà mới 18 tuổi, thầy đã tiên đoán rằng đến năm nay là năm bà sẽ rất đào hoa và sẽ gặp một “coup de foudre” cuối cuộc đời. Bà tin điều này vì tự nhiên năm nay có người đã tỏ tình với bà nhưng vì những lý do tế nhị bà đành phải từ chối, giờ đây sự tiên đoán đó hình như sắp trở thành sự thật. Chẳng là một hôm rảnh rỗi bà quyết định đi chợ trời (Swap Meet) để mua một chiếc xe đạp cho thằng bé Jordan

cháu ngoại bà. Đang lang thang bà thấy một ông bán xe đạp cũ có một chiếc xe đạp thật xinh xắn rất hợp với cháu bà nên bà ghé vào. Bà hỏi giá bao nhiêu, dĩ nhiên là bằng tiếng Anh. Bà bảo ở Việt Nam bà không dám nói tiếng Anh vì sợ người bạn thân sửa lưng, nhưng ở đây bà cứ nói đại, ai hiểu thì tốt không hiểu cũng chẳng sao vì thường “ngọng thì hay nói” mà.

Người bán xe đạp là một ông người Úc chính cống khoảng 65 tuổi, ông đòi 85 đô, bà trả giá 15 đô vì sợ bị nói thách, chẳng là chợ Saigon nơi bà sinh sống, thường nâng giá món đồ lên gấp ba nên bà nghĩ cứ phòng thủ cho chắc ăn. Ông nhìn bà như từ trên trời rơi xuống, thấy thế bà thêm 5 đô nữa thành 20 đô, đến đây thì ông thực sự ngạc nhiên bèn hỏi bà:

- Chắc bà từ đâu mới tới đây?
- Tôi mới từ VN sang

Ông lộ vẻ vui mừng:

- Tôi thích VN lắm, tôi đã từng đi nhiều nơi ở Châu Á, nhưng chưa từng tới VN và vẫn mong có dịp được ghé thăm một lần.

Cũng do cái tình cảm đặc biệt ông dành cho VN và với cái “excuse” của bà rằng mới sang chưa có nhiều tiền mà sau đó, rốt cuộc ông đồng ý bán cho bà với giá 35 đô, dù vốn của ông đã là 30 đô, chưa kể phải sửa và thay một số phụ tùng. Ông nói tiếp:

- Thôi thì như thế này, tôi bán cho bà 35 đô nhưng tôi hứa nếu có gì trục trặc bà cứ mang ra đây, tôi sẵn lòng sửa chữa cho bà.

Trước khi mua bà đòi đi thử vài vòng, “I want to take round and round”, ông cũng đồng ý. Bà leo lên chiếc xe gọn gàng nhỏ bé so với thân hình mình, đạp vài vòng và tỏ ra rất hài lòng. Khi trở lại bà nói với ông:

- Ở Việt Nam mà ông cho đi thử kiểu này là mất xe rồi, người ta sẽ đi luôn không bao giờ trở lại”

Ông hỏi:

- Really really?

và tỏ vẻ hết sức ngạc nhiên. Ngã giá xong xuôi, ông nói:

- Bà ở gần hay xa đây?

Bà nói:

- Gần lắm.

Ông bắt đầu có cảm tình với bà.

- Thôi bà đi vòng vòng đây chơi, đợi tới 11 giờ trưa tôi dọn hàng rồi chở hộ bà cùng với chiếc xe về nhà luôn. Để chắc ăn, bà không trả tiền ngay vì sợ bị lừa như ở VN, bà mới sang nên tâm trạng lúc nào cũng phập phồng lo, sợ bị lừa gạt như ở quê nhà. Bà định bụng sẽ chỉ trả tiền khi nào xe đã về đến tận nhà.

Đúng như lời hẹn, bà đi lòng vòng và trở lại lúc 11:05', ông đang loay hoay dọn hàng, ông bắt đầu giới thiệu tên mình là John, có vợ nhưng đã ly dị, không có con cái. Đang dọn hàng nhưng ông cũng có thì giờ hỏi:

- Bà ở đây với ai?

- Tôi ở đây với con gái và con rể cùng hai đứa cháu.

Đến nhà bà, ông khệ nệ khiêng chiếc xe đạp xuống, bà bắt đầu móc ví tiền nặng chịch (vì toàn tiền xu) mà bà giấu kỹ trong bụng ra và đếm, bà vẫn có cảm giác dễ bị giật ví như khi còn ở VN. Đối với bà đồng tiền giấy dễ nhận diện hơn nhiều vì chữ số to đùng trong khi tiền "coin" thì thật khó nhận, bà chỉ biết đồng nhỏ hơn là 2 đô và to hơn là 1 đô thôi. Bà móc từng đồng ra đếm, cứ 10 đô một và sau cùng là 5 đô lẻ, còn ông thì cứ ngửa lòng bàn tay ra lấy tiền, khi bà đếm lâu quá ông mất kiên nhẫn thì đưa hai tay lên chống nạnh và đợi. Lòng bà đang vui mừng vì mua được chiếc xe cho thằng cháu cưng nhưng cũng sợ lộn tiền nên cứ thông thả mà đếm và trả. Khi vừa đủ tiền thì con cháu bà cũng xuất hiện, thằng bé Jordan xông ra rạng rỡ, nó nói với ông John người bán xe:

- Hello, I like you, thank you.

Trước khi chào hỏi ra về, ông cũng còn kịp hỏi số điện thoại của bà để lâu lâu hỏi thăm chiếc xe (đấy là "excuse" của ông để còn liên lạc với bà). Hôm đó là chủ nhật.

Thứ ba điện thoại reng, bà bốc điện thoại lên vì là số lạ chưa biết là ai. Ông giới thiệu tên John, bà nhận ra ngay, lúc đó Linh con gái bà cũng có ở nhà, ông đòi nói chuyện với con gái bà. Ông nói rằng

- Cô ơi, tôi là người đã bán chiếc xe đạp cho mẹ cô, tôi về cứ nghĩ ngợi mãi, không biết tại sao lại có thể nhận tiền của mẹ cô. Tôi đang có một chiếc xe đạp nữ màu đỏ đẹp lắm, tôi muốn tặng cho mẹ cô làm quà. Tôi cũng muốn làm bạn với bà ta, cô thấy có OK không?

Linh thông dịch lại cho bà, bà lại dùng thứ Anh Ngữ "gan dạ" của mình mà nói với ông:

- Ông muốn làm bạn với tôi chứ đâu phải với con gái tôi mà ông hỏi ý kiến nó?

Trước khi cúp máy ông nói

- I miss you, I love you.

Bà nghĩ mới gặp mà "lâu, lâu" (love love) cái gì? Con gái bà nói:

- Con không hiểu Anh Văn của mẹ như thế mà sao mẹ nói chuyện được cho Tây hiểu mà họ còn đòi tặng mẹ cái xe đạp nữa.

Khi nói chuyện điện thoại, ông nói ông sẽ đi Sydney thăm bà chị bị lên cơn đau tim nặng phải 20 ngày sau mới về. Khi về nếu Mai muốn chở đi đâu tôi sẽ giúp" (ông bắt đầu gọi bà bằng tên). Bà đang như người chết đuối vớ phải cái phao, bà qua đây, chưa biết lái xe mà con cũng chẳng cho học lái vì sợ nguy hiểm. Suốt ngày con cháu đi học đi làm, buồn buồn bà chỉ biết đi dạo quanh khu mình ở, ghé chợ trời nơi ông John bán hàng. Bây giờ có lời đề nghị chở đi đây đó mà mừng như bắt được vàng vì ở VN bà đi như chim bay chẳng bao giờ chịu ngồi một chỗ.

Thế rồi ông đi và bà cũng dần quên sự hiện hữu của ông, cho đến một hôm các con đi chơi Sydney mang cả hai đứa cháu đi, bà ở nhà một mình nên buồn buồn lại lang thang ra chợ trời. Bên này mọi người phung phí, đồ dùng vẫn còn mới mà đã bỏ đi hay mang bán rẻ, chẳng bù cho Việt Nam quê hương bà cái gì cũng quý, cũng cần thiết. Bà nhớ thời bao cấp khổ sở, mặc quần sờn hết bên ngoài lại đến thợ may để may lộn trong ra ngoài mà mặc như quần mới, cổ áo cũ cũng đến thợ may lộn lại và ngay cả sên xe đạp đi giãn ra rồi thì lại ra thợ xe đạp để lộn mắt sên lại, bà chợt thấy buồn ngùi thương cảm cho những người dân bản cùng của mình.

Bà ra chợ trời mà chẳng để ý tìm ông, mà có tìm cũng chẳng nhớ vì đối với bà Tây ông nào cũng như ông nấy, cũng da trắng, cũng mũi lõ. Bà đang đứng trả giá cái kẹp tóc thì nghe điện thoại của bà reng, hóa ra ông John gọi:

- Hôm nay Mai có thời gian không ra chợ trời chơi?

- Tôi đang ở chợ trời đây.
- Vậy Mai cứ đi chơi vòng vòng, lát ghé hàng tôi tôi chờ về.
- Thôi cảm ơn, tôi đã cố tình đi bộ cho đỡ giống bao gạo lặn. (bà lúc nào cũng cho rằng mình béo tốt, chỉ riêng ông John là luôn nói rằng bà rất OK)
- Vậy lát nữa Mai cho tôi ghé thăm Mai ở nhà được không?
- Thôi được tôi sẽ đi cùng với ông về.
- Chúng ta đi ăn gì không? Mai muốn ăn gì, rau có thích không?
- Thích lắm chứ, nhưng chẳng lẽ ăn rau không?
- Thôi thì mình ăn rau với gà, bò, heo, cá.. Mai thích gì?
- Cái gì tôi cũng thích hết, tôi OK với tất cả.

Rất cuộc thì ông dắt bà đi ăn Kebab, một món ăn của Turkey vừa có thịt vừa có rau. Đây là một trong những món ăn khoái khẩu của bà nên bà rất vui, vừa có người chờ đi chơi, vừa được thưởng thức món ăn mà mình yêu thích. Ăn xong ông hỏi bà:

- Bây giờ Mai muốn uống gì, trà hay café?
- Cả hai thứ.
- Bây giờ tôi mời Mai về nhà chơi cho biết nhà, Mai thích không?
- Tôi có thể tin ông được không? (cũng làm bộ một tí mà)

Lần trước bà đã từ chối ông, lần này thì từ chối nữa thì “đồng đành” quá, nên bà nhận lời. Trên đường đi, bà cứ nói:

- Ông thông cảm tôi nói tiếng Anh không giỏi.
- Không sao, tôi sẽ dạy Mai, cứ từ từ slowly, slowly. Có người sang đây cả mấy chục năm còn chưa nói được tiếng Anh. Còn tôi thích học tiếng Việt, Mai dạy tôi nhé.
- Ok, thôi bây giờ thế này, ông “tích” tôi và tôi “tích” ông (tức là bà sẽ dạy (teach) ông tiếng Việt và ông dạy bà tiếng Anh) vậy.

Thế là xong một cái “deal”, công bằng ra phết chứ còn gì. Về đến nhà ông, bà thấy nhà khá khang trang, có một phòng ngủ, phòng khách, phòng ăn, bếp đầy đủ, tuy hơi xa nhưng là nhà mới xây. Ông bắt đầu hỏi về hoàn cảnh của bà, khi biết bà sang ở với gia đình người con gái, ông nói:

- Tôi biết Mai đang ở VN tự do, sung sướng nhưng vì con cháu phải sang đây. Nhưng thú thật không biết người Á Châu ra sao, chứ người Úc chúng tôi trừ khi là vợ chồng hay partner mới ở chung với nhau chứ ở như thế không có tự do.

Bà như được nói trúng tim đen, hơi mũi lòng và sụt sùi:

- Tôi sang đây chân ướt chân ráo chỉ vì muốn take care cháu ngoại cho con đi làm, nhưng ở đây không thu nhập, không nhà cửa chán lắm. Tôi chỉ mong một năm nữa tôi có quốc tịch rồi thì cũng sẽ xin nhà chính phủ ở riêng.

Ông nhẹ nhàng ôm lấy hai bờ vai đang run nhẹ của bà, hôn lên tóc bà và nói:

- Tôi hứa sẽ giúp đỡ Mai từ bây giờ cho đến ngày đó, khi đã có quốc tịch rồi, xin được nhà chính phủ thì cuộc sống của những người ở tuổi chúng ta êm đềm lắm, Mai đừng sợ gì hết.

Dù sao bà cũng cảm thấy nhẹ lòng với lời hứa hẹn đó cho dù chưa biết đó là hư hay thực. Ông nói tiếp:

- Từ hôm nhìn Mai đếm tiền trả tôi 35 đô, tôi cứ bị ám ảnh hoài bởi cái hình ảnh đó. Tôi nghĩ giá hôm đó tôi đừng nhận tiền của Mai thì đúng hơn, đáng lẽ tôi phải tặng cho Mai. Mai có muốn nhận lại 35 đô đó không?

Bà chột tự ái:

- Không ông đừng nói thế, tôi không thích, tôi mua chứ tôi không xin.

Ông sợ quá không dám đề nghị tiếp. Bà hỏi tiếp:

- Bộ ông thấy tôi tội nghiệp lắm sao?

Tuy nhiên bà cũng chột hối hận vì đã hơi nổi giận vô lý với ông dù bà cũng chột nhận thấy sự chân thành trong đôi mắt ấy. Ông không dám nói tiếp vì sợ lại làm bà tổn thương, chỉ nhẹ nhàng hỏi:

- Mai làm việc nhà cho con có mệt mỏi không? Có cần tôi massage không?
- Không cảm ơn ông, tôi ở Việt Nam thì đi massage liên tục, nhưng ở đây thì đắt quá.
- Tôi có thể giúp Mai bóp vai và cổ cho đỡ mỏi thôi...

Lúc đó bà cũng thêm được massage, nhưng lại thấy như vậy hơi bạo dạn nên thôi lại say “no” mà lòng tiếc hùi hụi, vì bà tưởng tượng đôi tay mạnh mẽ của ông mà massage chắc hẳn là rất thư giãn.

Rồi bà và ông ngồi phòng khách trò chuyện cho đến gần tối ông mới lại đưa bà về, đầu sao thì bà cũng cảm nhận được sự thành thật trong đôi mắt ông, cách đối xử ông giành cho bà, dù không chắc chắn 100% và lòng bà chột ảm lại sau bao nhiêu năm nguội lạnh kể từ ngày người chồng bà đi xa, sang bên kia thế giới.

Những ngày sau đó ông vẫn liên tục điện thoại hỏi thăm và đề nghị giúp đỡ bà đi đây đó. Một hôm khi đang họp cùng các bạn, ông gọi đến. Sau khi nghe bà kể chuyện, Hà bạn bà hỏi::

- Sao thế chàng là Úc da trắng hay da đen?
- Trắng.
- Thế là được rồi, sao Mai “lười” được ở đâu hay thế? (người Việt thế chứ rất là “racist”)

Bà phì cười với câu hỏi dễ thương của cô bạn mình.

- Ôi thì gặp ở chợ trời, ông ta bán xe đạp rồi định bán cả thân ông ta luôn. Thôi thì trước mắt có người nói chuyện, chia xẻ, làm tài xế chở đi đây đó là tốt rồi, còn tới đâu thì hay tới đấy.

- Thế Mai nói chuyện làm sao với ông ta?

- Thì cứ nói đại, hiểu thì hiểu không hiểu thì thôi, ngày xưa lấy chồng người Hoa chẳng hiểu tí tiếng Hoa nào mà còn sống được với nhau bao nhiêu năm. Bây giờ tiếng Anh dù sao cũng đã học ở trường ngày xưa và nói lồm bồm thì cũng OK, có lúc nói chuyện diễn tả nhiều bí quá phải diễn tả cả bằng tay. Có lúc thì gọi về VN nhờ con bạn thân thông dịch, thế cũng OK.

Dù tiếng Anh của bà đôi lúc cũng bị con bà chỉ trích: “Con chẳng hiểu mẹ nói gì mà đi ăn và tâm sự với ông John hàng giờ mà ông ta hiểu được mẹ.” Ngay cả lũ cháu bà: “Ngoại nói tiếng anh tích cười quá” con bé nói ngọng tức thành chữ tích.

Thôi kệ, dù sao bà cũng mong quan hệ giữa hai người là một quan hệ tốt đẹp, không biết đó có phải là “coup de foudre” cuối cùng trong đời bà nữa không, nhưng ít nhất cũng làm bà ấm lòng khi nghĩ tới một người hoàn toàn xa lạ nhưng đã luôn sẵn lòng giúp bà. Trong đời ta luôn có những món quà được thượng đế ban tặng một cách bất ngờ, bà thầm nghĩ.

(Viết theo lời kể của chính nhân vật)

Saigon June 20th 2012